

LEBRIS | We know
MELISSA WIESNER

ANUL ÎN CARE AM PRIMIT A DOUA ȘANSA

Traducere și note de Diana Botescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Decembrie

Dacă ultimul an din viața mea ar fi fost un sezon din emisiunea *The Great British Bake Off*, aș fi fost exclusă încă din primul episod. Prestația mea la proba specială i-ar fi făcut pe jurați să clatine din cap, preparatul meu special ar fi rămas crud la mijloc, iar piesa mea de rezistență s-ar fi prăbușit într-un morman de turtă dulce și rușine.

Așa că, atunci când se apropie revelionul, la finalul anului meu nefast, tot ce vreau să fac este să stau pe canapea cu un bol de cremă de unt în poală și să urmăresc un episod din *Fetele de aur* la televizor. Dar cea mai bună prietenă a mea, Kasumi, are alte planuri.

— Haide, Sadie, va fi distractiv!

Mă uit la Kasumi pe sub șapca de baseball pe care o port pentru că nu mi-am spălat părul de trei zile.

— Nimic din ce începe cu „haide, va fi distractiv” nu este vreodată astfel.

— Va fi, îți promit.

Smulge de pe mine pătura în carouri cu care m-am înfășurat ca și cum m-aș fi acoperit cu un strat pufos de fondant și o aruncă pe scaun, unde nu pot ajunge.

— Hei, protestez eu, încercând să o apuc, dar fără prea multă tragere de inimă.

Kasumi este doar geloasă pentru că pătura aceasta este noua mea cea mai bună prietenă. Eu și Kasumi ne petrecem timpul împreună aproape exclusiv de câteva luni încoace. Urma să ne vopsim unghiile una alteia și să ne batem cu pernele mai târziu.

Kasumi se așază la celălalt capăt al canapelei.

— Prietenul meu Devon a închiriat o hală goală în care are de gând să organizeze *un carnaval* uriaș de revelion. Imaginează-ți acrobați atârând din tavan, magicieni care taie oameni în două și cocktailuri cu gust de vată de zahăr. Va fi epic!

— M-ai pierdut când ai spus „carnaval”. Știi ce părere am despre clovni.

Îmi deschid telefonul și văd un e-mail despre un alt post de cofetar pe care l-a ocupat altă persoană, și umerii mi se lasă în jos. Sunt complet dezamăgită.

— De revelion, am de gând să stau pe canapeaua asta și să-mi citesc scrisorile de respingere. Dacă o să simt că vreau să sărbătoresc, s-ar putea să intru pe furiș pe conturile lui Alex de pe rețelele sociale ca să văd ce mai face noua lui iubită.

În timp ce spun aceste cuvinte, intru pe Instagram. Este singurul lucru care mă poate face să mă simt și mai rău.

Expresia de pe chipul lui Kasumi se îmblânzește.

— Of, dragă! Trebuie să încetezi să te mai torturezi. Cel puțin să nu mai urmărești ce postează Alex pe Instagram. Nu poate ieși nimic bun din asta.

Are dreptate, bineînțeles. Au trecut luni de când m-am despărțit de iubitul meu, Alex, dar am fost împreună timp de trei ani și credeam că vom rămâne împreună

pentru totdeauna. Dar acum el este undeva pe o insulă tropicală împreună cu o femeie blondă și drăguță care arată fantastic în bikini. Iar eu sunt... Ei bine, eu mănânc Nutella direct din borcan. Adică am niște standarde: cel puțin folosesc o linguriță. Cu toate acestea, îmi este imposibil să nu mă simt mâhnită de faptul că Alex și-a văzut de viață, în timp ce eu, în mod evident, nu.

— Îmi fac griji pentru tine, Sadie. Nici nu-mi mai amintesc când te-am văzut ultima dată în bucătărie să îți gătești ceva. Relația ta cu canapeaua asta devine profund nesănătoasă. Vino la petrecere, mă îndeamnă Kasumi. Te va scoate din această rutină. Iar eu voi posta nenumărate fotografii pe Instagram, ca să-i arătăm lui Alex că nu stai acasă să îți plângi de milă.

Îi privesc fusta neagră de tul, bretelele și tricoul sclipitor cu dungi roșii și albe.

— Nu am cu ce să mă îmbrac la o petrecere de revelion cu costume de carnaval.

Când mi-am pierdut postul de patiser și a trebuit să mă mut din garsoniera în care locuiam, mi-am împachetat aproape toate lucrurile pe care le aveam și l-am rugat pe fratele meu, Owen, să le ducă la depozitul Gotham Storage din Flatbush. De trei luni lucrez ca *barista* într-o cafenea și mă îmbrac doar cu tricouri negre și blugi, ca să nu se vadă petele de cafea.

— Știam că vei spune asta.

Kasumi își dă părul brunet peste umăr și înșfacă o geantă din spatele canapelei. Răstoarnă conținutul – o rochie mini aurie, sclipitoare, cu fustă evazată, un blazer roșu, până în talie, și o pălărie neagră cu paiete – și îmi aruncă un zâmbet.

În urmă cu un an, mi-ar fi plăcut la nebunie să mă duc la o petrecere cu tematică de carnaval, cu o ținută cât se poate de excentrică, dar asta era înainte ca Xavier,

fostul meu angajator și bucătarul-șef al unuiu dintre cele mai exclusiviste restaurante din oraș, să facă una dintre crizele sale epice din cauza unui pateu stricat și să țipe la un bucătar specializat. Am intervenit pentru că, sincer, era vorba doar despre un pateu, nu despre pacea mondială care atârna de un fir de ață. Dacă episodul cu pateul ar fi fost un incident izolat, poate că mi-aș fi păstrat slujba, dar aveam deja antecedente în a nu-mi ține gura, iar pateul a fost scuza de care avea nevoie Xavier pentru a scăpa în sfârșit de mine.

Apoi cireașa de pe tortul de rahat al anului: Alex s-a despărțit de mine, după ce am făcut o scenă și l-am certat pe unul dintre colegii lui misogini în fața casei unde participam la o petrecere la care erau invitați unii dintre clienții lui. Nu era prima dată când mă manifestam astfel, dar pentru Alex a fost picătura care a umplut paharul. Nu putea să aibă o prietenă care îi afecta perspectivele de promovare în carieră.

La momentul respectiv, ambele incidente păreau justificate. Cineva trebuia să ia atitudine, nu? Și acel cineva eram de obicei eu. Mama îmi spunea mereu că într-o zi voi avea probleme din cauza gurii mele mari. „Sadie, când o să înveți să nu mai fii atât de agresivă tot timpul? Cu miere vei atrage mai multe muște decât cu oțet” mă sfătuia ea.

Pe atunci, îi răspundeam că niciun bucătar sănătos la cap nu vrea să atragă muște, căci este o încălcare a codului sanitar. Dar acum, când sunt pe punctul de a încheia a treia lună petrecută pe această canapea de împrumut, după ce am pus în pericol nu numai perspectivele de promovare ale lui Alex, ci și propria slujbă, mă întreb dacă nu cumva mama avea dreptate. Poate că ar fi existat o modalitate mai bună de a aborda lucrurile cu șeful meu și cu colegii lui Alex, una care să nu mă fi făcut

să rămân singură, fără locuință și să mă lupt pentru a găsi un loc de muncă.

În timp ce Kasumi ține în mână rochia aurie, apare Jacob, cel mai bun prieten al fratelui meu și proprietarul apartamentului în care stau în prezent. Kasumi flutură rochia strălucitoare spre el asemenea unui polițist rutier care dirijează traficul.

— Jacob. Bună, Jacob!

Jacob se poticnește, clipește, iar apoi își trage căștile mari negre care îi acoperă urechile și le pune pe după gât.

— Poftim? Ai spus ceva?

Kasumi împăturește cu grijă rochia și o așază deasupra teancului.

— Eu și Sadie vorbeam despre un carnaval pe care îl organizează un prieten de-ai mei diseară. Nu crezi că are nevoie să iasă și să se distreze măcar o dată? Întreabă ea, dând din cap.

Sincer, nu știu de ce îl întreabă pe Jacob. Sunt destul de sigură că un carnaval, sau orice petrecere, este cel mai mare coșmar al lui, dar, din nou, probabil că moare de nerăbdare să scape de mine de pe canapeaua lui, așa că ar spune „da” și dacă ea i-ar sugera că mi-ar prinde bine să mă arunc de pe Podul Brooklyn.

Ochii negri ai lui Jacob alunecă de la Kasumi la hainele de pe măsuța de cafea, iar în cele din urmă se opresc asupra mea.

— Vor fi clovni la carnavalul ăsta?

Kasumi își dă ochii peste cap.

— Dar ce tot aveți voi cu clovni?

— Lui Sadie îi este frică de ei.

Îl săgetez cu privirea. Mi-e frică de clovni de când ne-a pus fratele meu să ne uităm la filmul *It* al lui Stephen

King, când eu eram în clasa a șasea, iar Owen și Jacob erau într-a cincea. Dar sunt surprinsă că Jacob își amintește asta. Sunt surprinsă că știe un lucru atât de personal despre mine.

Când a trebuit să renunț la garsoniera mea, ultima persoană la care m-am așteptat să mă salveze a fost Jacob. Nu suntem chiar ceea ce s-ar numi prieteni. El e introvertit și crispat, iar eu sunt..., ei bine, o gură-spartă. Agresivă, cum se spune. Nu-mi pot imagina cât de mult îl chinuie faptul că stau în locuința lui. Dar, indiferent de ce crede Jacob despre mine, întotdeauna l-a susținut pe Owen și cred că nu a vrut ca fratele meu să fie nevoit să mă ia în garsoniera lui, când el avea o cameră de oaspeți pe care oricum nu o folosea.

Kasumi îl măsoară cu privirea.

— Ce faci în seara asta? Ai putea veni la petrecere ca să o protejezi pe Sadie de clovni, spune ea și mă privește cu o sprânceană ridicată – o mișcare pe care știu că o crede subtilă, dar este la fel de evidentă ca și cum mi-ar fi tras în jos de decolteu, mi-ar fi ridicat sânii și m-ar fi împins în direcția lui.

Un val de căldură îmi străbate obrajii, și nu pentru că m-ar interesa Jacob câtuși de puțin. Pentru că... bleah! Este cel mai bun prieten al fratelui meu mai mic – puștiul cu ochelari prea mari și cu coșuri pe față, pe care l-am prins odată răsfoind catalogul Victoria's Secret și care, la fel ca fratele meu tocilar, nu a avut niciodată o parteneră la vreun bal din liceu, pentru că amândoi erau lipiți de computerul nostru din subsol, compunând muzică ambientală ciudată și încercând să spargă codurile bombelor nucleare.

Dar Kasumi nu l-a cunoscut pe Jacob pe când era un adolescent ciudat, așa că părerea ei despre el este complet diferită de a mea. Adică, în mod obiectiv, văd că toate coșurile *au dispărut*, că a ajuns să aibă mai mult de 1,80 m

înălțime – și habar nu am când s-a întâmplat asta –, iar acum poartă ochelari cu rame transparente, care sunt la modă, probabil de la una dintre acele mărci de ochelari independente. În plus, a ajuns să aibă atât de mult succes cu muzica sa electronică, încât și-a permis să cumpere acest apartament luminos și spațios. Dar tot *Jacob* a rămas.

Ezită, iar eu pot simți greutatea privirii lui cum mă apasă. Dacă ar fi fost altcineva, aș fi spus că se gândește să vină la petrecere. Dar, cel mai probabil, se uită la mine și la ținuta sclipitoare pe care mi-a ales-o Kasumi și se gândește cum să refuze, pentru că Jacob nu s-ar învrednici niciodată să participe la o petrecere tematică.

Zâmbesc în sinea mea, încercând să mi-l imaginez îmbrăcat într-un sacou negru și cu o pălărie strălucitoare, fluturând o baghetă de magician. Dar, când îl privesc, amuzamentul îmi dispare. Un costum i-ar scoate în evidență corpul înalt și suplu, iar cu ochelarii aceia și cu barba lui țepoasă, cred că ar putea fi chiar un magician sexy. Îmi dau seama că mă holbez de îndată ce privirile ni se întâlnesc, dar, dintr-un motiv oarecare, nu-mi întorc privirea și nici el nu o face. Și mai inexplicabil, respirația mi se oprește.

— Deci vii sau nu? intervine Kasumi cu voce tare.

Jacob rupe primul contactul vizual, iar obrajii mi se încing. Este numai vina lui Kasumi, pentru că, în mintea mea clar amețită, mi-a indus ideea că prietenul fratelui meu este atractiv.

— Sunt sigură că Jacob are lucruri mai bune de făcut în seara asta, mă bâlbâi eu. Niște muzică SF înfiorătoare pe care să o compună sau ceva de genul acesta!?

Văd o ușoară tresărire în ochii lui Jacob, dar apoi el clatină din cap.

— Da, am un termen-limită. Ar trebui să mergi totuși.

Își pune căștile înapoi pe urechi și se întoarce spre dormitor.

— Probabil că voi reuși să fac mai multe cu puțină liniște.

În timp ce se îndepărtează, mă ridic de pe canapea, simțind deodată nevoia de a pleca de aici o vreme.

— Bine. Să mergem la petrecere.

Kasumi sare în picioare:

— Ura!

Iau rochia aurie de pe măsuța de cafea și pornesc pe hol să mă pregătesc. Când trec pe lângă dormitorul lui Jacob, îl aud cum se mișcă de colo-colo, probabil umblând la mixerul de sunet sau la tastatura electronică ori la cine știe ce alt echipament mai are acolo. Mă opresc în fața ușii, amintindu-mi de ezitarea lui la invitația de a ne însoți la petrecere și de ochii lui negri fixați asupra mea. Oare Jacob va fi aici de unul singur când va bate ceasul miezul nopții? Ceva în legătură cu asta mă face să mă simt la fel de goală ca un cannoli fără umplutură. În afară de prietenia lui cu Owen, întotdeauna a părut un tip singuratic. Dar oare nu cumva chiar este un pic cam singuratic? Mi-l imaginez pe Jacob ca magician sexy și obrajii mi se încing din nou. Poate că ar trebui să bat la ușă, să-mi cer scuze pentru comentariul meu răutăcios și să văd dacă nu cumva, până la urmă, dorește să vină la petrecere.

În timp ce stau pe loc, nehotărâtă, ușa se deschide, iar Jacob apare în fața mea, impunător. Inspiră adânc și apoi expiră încet, ca și cum și-ar aduna puțină răbdare pe care o mai are.

— Ai nevoie de ceva, Sadie?

Se uită peste umărul meu, ca și cum conversația s-a încheiat deja.

— Ăăă... Nu... Nu. Deloc! Mă duceam spre camera mea. Chiar pe aici. Pe holul acesta, îi zic și mă dau înapoi câțiva pași.

Fac un gest spre ușa dormitorului meu, ceea ce, desigur, nu este necesar. Este apartamentul lui; știe prea bine unde este camera mea. Dar de fiecare dată mă face să mă bâlbâi cu nervozitate....

— Ei bine, atunci, să ai o seară plăcută, îi spun și, cu asta, mă întorc și plec grăbită.